

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
מטות מסעי

ב' אב
תשע"ה

929

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:30 | 7:21 | 7:27 | 7:12 **הדלקת נרות**

8:28 | 8:31 | 8:30 | 8:28 **מוצאי שבת**

9:11 | 9:16 | 9:14 | 9:11 **רבינו תם**

משכיל לדוד

מלחמת מדין - מלחמה על טומאת הדיבור

ובאמת שהיה באפשרותו להמתין מספר שנים, ורק אז לצאת למלחמה ובכך להאריך את קיצו, כי הרי לא נצטווה על מלחמה בתאריך או במועד מסוים. אך בכל זאת שינה משה את עמדתו והחל לזרוז את העם שיצאו למלחמה תיכף ומיד, מדוע?

וחשבתי לפרש בסייעתא דשמיא, כי עיקר מלחמת מדין היא מלחמה על פגם הדיבור. כל מטרת יציאתם של ישראל למלחמה במדין הייתה כדי להכניע ולהחליש את כחו קליפתם הטמאה של מדין אשר באה מכח הדיבור, שהרי בלעם בן בעור ממלכי מדין היה, ועיקר כוחו נתון בפיו. ועל ידי טומאת הדיבור שהייתה בפיהם, הם הפיצו רוח של זימה ותועבה בקרב מחנה ישראל והחטיאו אותם בבנותיהם הנוכריות רח"ל. ובכדי להאביד ולהכחיד מן העולם כליל את כוח טומאת קליפתם של מדין, אשר באה מפיהם הטמא - ציווה הקב"ה להילחם בהם מלחמת חורמה.

ומאחר ומשה רבנו ע"ה דרש לפני ראשי המטות בדבר מעלת כוח הדיבור שיש בכוחו לאסור על נפש האדם עניינים שונים, על ידי נדרים ושבועות - הוא הוסיף להם אזוהרה על עניין חילול הדיבור "לא יחל דבורו" - שלא לפגום את הלשון ולהפכה לחולין. ואמר משה לעצמו; אם מצא הוא לנכון להזהירם כל כך על פגם הדיבור כמה הוא נורא ואיום, הרי שמלחמת מדין נועדה רק כדי להכניע ולשבר את טומאת הדיבור של מדין. ואם כן חובה קדושה מוטלת עליו להיות היוצא הראשון למלחמה זו, ואסור לו להמתין ולו לרגע קט. כיוון שעדיין טומאת הדיבור של מדין מפיצה את טומאתה וזורעת הרס וחורבן בעולם.

ואכן ממחשבה עבר משה למעשה מיד, והחל לזרוז את העם לצאת למלחמה. ועל כן קודם שדברה התורה על מלחמת מדין - פסקה היא בעניין ופירטה את פרשת נדרים וכן השפעת כוח הדיבור. כי רק על ידי שהתבונן משה בפרשה זו וראה עד כמה יש בכח הפה לפעול פעולות נוראות, רק אז הבין הוא שיש צורך מיוחד להזדרז ביציאה למלחמה על מדין כדי להכחיד מן העולם את השפעת כוח דיבורם הטמא.

ובדרך רמז ניתן לפרש את הפסוק "לא יחל דבורו ככל היוצא מפיו יעשה" - אדם השומר את פיו ולשונו ואינו עושה דברי חולין בו, הכתוב אומר "ככל היוצא מפיו יעשה" - רמז לנו שבכוחו מתקיימות וכל דיבור שלו נחשב כגזירה שיש למלאה, כמו שאמרנו חז"ל "ותגזר אומר ויקם לך", צדיק גוזר והקב"ה מקיים.

וכך מצינו אצל אבותיי הקדושים, זכותם תעמוד לנו אמן. כל ברכותיהם היו מתקבלות, ותפילותיהם היו נשמעות לפני שוכן מעונה, והקב"ה היה עושה רצונם ובקשתם.

"וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה'... לא יחל דבורו ככל היוצא מפיו יעשה" (במדבר ל, ב-ג)

בשונה משאר ציווים שבתורה, כאן לא נאמר "וידבר ה' אל משה" אלא ש"משה רבנו ע"ה מדעתו ציווה זאת לישראל, כי ידע הוא היטב עד כמה גדולה ונוראה עוצמת כוח הדיבור לטוב או חלילה לרע. הוא הבין על פי שיקול דעתו שיש עניין לזרוז את בני ישראל בנושא ולהזהירם על פגם הדיבור "לא יחל דבורו ככל היוצא מפיו יעשה" שישמרו מלחלל את הדיבור ולא יטמאו פיהם בדיבורים אסורים כלשון הרע, רכילות וליצנות.

ובציווי זה נצטוו ראשית כל "ראשי המטות" אלו הם בני התורה ותלמידי החכמים שבדור, לפי שעיקר אומנותם היא במלאכת הדיבור, ובעסק לימוד התורה הקדושה. כמו שנאמר (יהושע א, ח) "לא ימוש ספר התורה הזוה מפין והגית בו יומם ולילה". על כן הזהיר אותם משה ביותר שלא לחלל את דיבורם, וחובה מוטלת עליהם לנקות את פיהם מכל סרסוף של איסור ולטהרו מכל טיפוף של דברים בטלים, ולקדשו אך ורק בדברי תורה ובמצוות.

ובזה נבוא לתרץ באופן נפלא את הקושיא שיש לשאול, שהנה בתחילה ציווה הקב"ה למשה (במדבר כה, יז) "צרו את המדינים והכיתם אותם", ולפתע עברה התורה לנושא אחר ודיברה במעלת כוח הדיבור ותוצאותיו "לא יחל דבורו ככל היוצא מפיו יעשה". ושוב חזרה התורה לדבר ולפרט באריכות רבה על מלחמת מדין, ולצוות את משה ביתר פרוט שעליו לנקום את נקמת בני ישראל מאת המדינים, ולאחר מכן יאסף הוא אל עמיו. אם כן מדוע הפסיקה התורה בעיצומו של העניין ועברה לנושא הנדרים וקדושת הדיבור?

ויש לבאר זאת על פי דברי המדרש (ספרי) וזה לשונו; אף על פי ששמע משה שמיתתו תלויה במלחמת מדין, שהרי נצטווה "נקום ואחר תאסף", עם כל זה עשה בשמחה ולא איחר, עד כאן.

אין ספק שהייתה בזה הקרבה גדולה ומסירות נפש של ממש מצידו של משה רבנו ע"ה, כי דרכם של הצדיקים שהם אוהבים מאוד את החיים והם משתוקקים בכל מאודם להמשיך ולהתקיים עלי אדמות בעולם הזה כדי לעשות עוד ועוד חיל במעשיהם הטובים, לקדש שם ה' יתברך ולעמוד ולשרת לפניו. וכך אומר המדרש (ילקוט שמעוני, מטות תשפ"ה) בשעה שאמר הקב"ה למשה "נקום נקמת בני ישראל... אחר תאסף אל עמך", התחיל משה לפייס את הקב"ה על דבר מותו, ולא נתפייס. אמר משה - וכי ראוי אני למיתה אחר שהשגתי מה שלא השיג שום בן אדם. והרי ראוי שאשאר בחיים ואודיע לבני אדם דרכיך "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי י-ה" ... עד כאן דברי המדרש.

הרי לנו מכאן שמשם רבנו ע"ה התחנן לפני ה' יתברך, שיאפשר לו להמשיך ולחיות בכדי להאדיר את שם ה' בעולם, לאחר שינקום את נקמת ה' מאת המדינים.

הילולא דצדיקיא

ב - רבי אהרן תאומים

ג - רבי שמשון מאוסטרופולי

ד - רבי שמעון בידרמן

ה - רבי יצחק לוריא אשכנזי

ו - רבי משה עזרא מזרחי

ז - רבי שלום נח מסלונים

ח - רבי שמעון אגסי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

פיקוד תפילת העורף

"אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא" (במדבר לא, ד)

חז"ל מבארים במדרש ש"אלף למטה - אלף לתפילה, ג' אלפים מכל שבט ושבט י"ב למלחמה וי"ב אלף לתפילה".

ובאמת שהדבר צריך ביאור, מה מקום כאן לתפילה, הלא מלחמה זו היתה מלחמת ה' שבקשם "נקום נקמת ה'..." וכי מה מקום יש להתפלל עליהם שיצליחו?

ביאר הגה"צ רבי יחזקאל לוויןשטיין זצ"ל, שכלל ישראל הכירו בצורך בתפילה שאינה רק כשזקוקים לסייעתא דשמיא, אלא תפלה היא הנשק של כלל ישראל שבמציאות ההצלחה היא רק עם תפילה, וכפי שמבואר שכשהרגו את בלעם בחרב, היה זה לפי שעזב את אומנותו - "על חרבך תחיה" ותפס אומנות ישראל של "הקול קול יעקב", הרי שאומנות ישראל היא התפילה ובלעדיה לא שייך, שכן הכלי זיין הוא התפילה.

ומדוע נצרכו לכל כך הרבה מתפללים?

ביאר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל ('מזמורח שמש') שכלל ישראל הראו פה את ההבנה בנחיצות התפילה, שלא רק שצריך תפילה באופן כללי, אלא שכנגד כל לוחם צריך שיהיה אדם שיעמוד במיוחד בתפילה להצלחתו.

ייתכן להוסיף שבדרך זו התפילה אחרת לגמרי, שכן כאשר כנגד כל לוחם ישנו מתפלל מיוחד הצלחתו, הרי הוא רואה לנגד עיניו את הלוחם ומבין שכל הצלתו תלויה בו, וכשיש אדם שחי בחוש את הדברים התפילה נראית אחרת.

כך ראינו במוחש לפני כעשור שנים במבצע 'צוק איתן' בו שמענו כי המלחמה בעזה מתרחשת מעל לדרך הטבע. הצבא החזק בעולם אם היה נלחם בעזה, היה יוצא עם מאות או אלפי הרוגים. כיצד התרחש הדבר?

הרבנית גרוסמן שתחי' יזמה באותם ימים הקמת מוקד 'אלף למטה' (וגם 'פרויקט שמירה') המוקד יצר קשר עם החיילים והעביר את שמוותיהם למתפללים. במבצע עופרת יצוקה הצטרפו כ-100,000 חברים לפרויקט מסוג זה. הגר"ש קוק והאדמו"ר מבוסטון שליט"א שנרתמו לסייע להצלחת המיזם, כתבו לציבור: "והבאנו דבר זה לפני הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, ושמח בדבר, והוסיף ואמר כי גם כך נהג דוד המלך ע"ה, שלכל אחד שיצא להילחם הכינו יהודי נוסף, שתפקידו היה להתפלל עבור היוצא, ואם כן יש הסכמת דוד המלך לתפילות אלו".

מלבד התפילות והחיזוקים שקיבלו התושבים בעורף, ידוע גם שבכל מוסדות התורה בארץ ובחו"ל הגבירו תלמידי הישיבות הקדושות ואברכי הכוללים את שקידתם בלימוד התורה, והקדישו את זכויות הלימוד להצלת והצלחת עם ישראל וחיילי צבא הגנה לישראל.

ראשי הישיבות והכוללים הורו לתלמידיהם כבר בתחילת המבצע, שעליהם ללמוד ב'תענית דיבור'. גדולי ישראל ביקשו מהמצטיינים שבחבורה, שאף לא ינחו בהפסקת הצהריים, אלא ילמדו ברצף.

ואין ספק בדבר שהחיזוק הכללי

בתפילות והגברת לימוד

התורה הם הם

שגרמו להצלחת

ההצלחת חיילי

ישראל במלחמה.

צעקה של אבא

היה זה ביום שבת קודש בהיותי ילד כבן שש שנים. לאחר שהסתיימה התפילה בבית הכנסת פנו כל המתפללים לבתיהם, ואילו חבריי ואני נותרנו לבדנו בבית כנסת.

אחד מחברי שביקש לעשות מעשה שובבות - ניגש בצעד בוטח לקופת הצדקה של בית הכנסת, שהכילה באותו הזמן מטבעות ספורים, וביקש לרוקן אותה. הזדעזעתי למראה מעשיו וצעקתי במלוא גרוני: "שבת היום!"

החבר נבהל מצעקתי, אבל לאחר שנרגע מהבהלה הראשונית החל לשכנע אותי בלשון חלקה שאצטרף אליו למעשהו הנורא, ולחש באוזניי שבכסף שניקח מהקופה נוכל לקנות לעצמנו מיני מתיקה וסוכריות לרוב.

לאט לאט נמשכתי אחרי דבריו. הרעיון הקוסם שלו בדבר הממתקים מצא חן בעיניי וכך התחלנו להתקרב ביחד לקופת הצדקה.

"מה אתם עושים ליד הקופה? גזלו!" שמענו קול זועק מאחורינו. היה זה קולו של כ"ק אבא זיע"א שהבחין במעשינו מבעד לחלון ביתנו שהיה סמוך לבית הכנסת.

כל איברי נרעדו, וכבורח מפני אש ברחתי מהמקום.

עד עצם היום הזה מהדהדת באוזניי הזעקה - "גזלו!"

צעקתו של אבא והגערה שגער בנו בעודנו רכים לימים חדרו היטב ללבי והניבו פירות עולמים. מאז אותה גערה קיים בלבי פחד תמידי מכל נדנדו של איסור גזל והדומה לו, ואני מתרחק מאיסור זה כמפני הסכנה.

חוסך שבטו שונא בנו

מאז היותי ילד קטן, כאשר כ"ק אבא זיע"א הרגיש צורך לחנך אותי, הוא היה עושה זאת על ידי שהיה סוטר לי. כך אבא היה נוהג עד שהגעתי לגיל שלושים (!) והחינוך הזה שלו משפיע עלי עד היום.

עד היום עודני מעריך ומעריך במורא את כ"ק אבא זיע"א, אף שהוא כבר אינו בין החיים וזכרו יגן עלינו אמן.

פעמים רבות שאלתי את עצמי - למה אני עדיין חש פחד ומורא מאבא? הרי אבא עבר לעולם שכולו טוב, ואילו אני נותרתי בעולם הזה מבלי שתהיה בידי אבא האפשרות להמשיך ולחנך אותי באופן שבו נהג בימי חייו?

והשבת לעצמי: במשך כל ימי חיי אבא חנך אותי להרגיש פחד מהקב"ה שרואה אותי ומבחין במעשי בכל רגע, וכך הוא חנך אותי גם לחוש יראה מהצדיקים ובתוכם אבותיי הקדושים - שמתבוננים בי ממקום שבתם בעולם העליון ורואים את מעשי בעולם הזה. ומסיבה זו אני מפחד לעשות מעשים שאינם על פי דרך ה', שעלולים לגרום בנושה לאבותיי בעולם העליון.

ולמרות שחינוך הילדים בימינו שונה עד מאד מהחינוך שבו אנו חונכנו מאז שהיינו צעירים ועד שבגרנו ונהיינו לאנשים, למרות זאת אני מחנך את בניי ואת בנותיי באותו אופן שבו אני חונכתי, ואני מלמד אותם שעליהם לחוש כל חייהם את מאמרו חז"ל"ל"דע מה למעלה ממך עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים" (אבות ב, א).

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "שמעו דבר ה'". (ירמיהו ב)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא הפטרה השניה מתוך שלשת

ההפטרות שתיקנו חז"ל להפטיר בשלשת השבתות שלפני

תשעה באב, שעניינם הוא נבואת הפורענות שהתנבא

ירמיה על חורבן העיר ירושלים.

נצור לשונך

ריחוק מלשון הרע

תולה ארץ על בלימה

אסור לדור בשכונת בעלי לשון הרע, וכל שכן שאסור לישיב עמהם ולשמוע את דבריהם, ואפילו אין בדעתו לקבל את הדבר, כיון שמטה את אזניו לשמוע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

יש סיבה לשכחה

"ויקצף משה על פקודי החיל" (במדבר לא, יד)

רש"י כותב (שם לא, כא) לפי שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות, שנתעלמו ממנו הלכות גיעולי נוכרים. וכן אתה מוצא בשמיני למילואים שנאמר (ויקרא י, טז) "ויקצף על אלעזר ועל איתמר" בא לכלל כעס בא לכלל טעות.

ולכאורה יש להבין, אם נענש משה ונתעלמו ממנו הלכות גיעולי נוכרים, מדוע הלכות המלחמה לא נעלמו ממנו, שהרי תיכף לאחר שכעס החל משה לצוות עליהם להרוג את הטף והנשים ששבו. ואף הזהיר את אלו שנטמאו למתים במלחמה שיטהרו עצמם שלישי ושביעי, אם כן מדוע הלכות הללו דווקא לא נתעלמו ממנו?

ביאור הדברים, בהיות ומשה רבנו ע"ה מסר נפשו במלחמת מדין באופן יוצא מגדר הרגיל, ועל אף שהייתה לו אפשרות לעכב את המלחמה ולהאריך בכך את ימי חייו, ואז יוכל הוא להמשיך בעבודתו - עבודת הקודש, בכל זאת הקריב את חייו האישיים וניגש תיכף ומיד לפתוח במלחמה, ובלבד שיזכה להכניע את כוח טומאת מדין האיזמה הבאה על ידי טומאת הדיבור שלהם. הלכך ראה הקב"ה את מסירות נפשו במלחמה וחס עליו, ועל כן לא העלים ממנו את ההלכות הנוגעות ישירות לאותה מלחמה. כנגד אותם כוחות טומאה שנבעו מפיו של בלעם הרשע. אולם מכיוון שבכל אופן הגיע משה רבנו ע"ה לכלל כעס, אזי העלים הקב"ה ממנו את הלכות גיעולי נוכרים, דהיינו הלכות הקשורות רק לכלי המלחמה.

ומכאן למדים עד כמה חמור וקשה הוא עוון הכעס. וכבר אמרו חז"ל (נדרים כב.) כל הכועס כל מיני גיהנום שולטין בו. ובוודאי שכעסו של משה רבנו ע"ה אשר היה אדון לכל הנביאים - לא היה חלילה כעסם של אותם אנשים ריקים מתוכן, שחמתם בוערת בקרבם על כל עניין שהוא. כי כל כעסו היה אך ורק לשם שמים כי דאג וחרד לכבוד ה' יתברך. אך בכל אופן נענש כי הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה, ובפרט משה רבנו ע"ה שהפסוק מעיד עליו שהיה "ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג) ולפיכך אסור היה שיהא בו שמץ ממידת הכעס, כי הרי מידה זו נובעת בעיקר ממידת הגאווה שהיא היפך הענווה, וההיפך הגמור מדרכו של משה רבנו ע"ה. זוהי הסיבה שהקב"ה הקפיד עליו ביותר על כך.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

רבים מבאי ביתו של ה'חפץ חיים'. היו עדי ראייה ושמיעה, איך שבחצות לילה - כשכל בני הבית ישנו שנתם, ובחוץ שדרה דומיה - היה נכנס לחדרו, נועל את הדלת על סוגר וברית. אחדים ממקורביו היו עומדים פעמים מאחורי הדלת, וברטט היו מקשיבים איך שהוא היה שופך שיח ומשתפך לפני קונו. דבריו היו חריפים וברורים. בתחילת דבריו, היה נותן שבח והודאה לבורא עולם על כל אשר גמל עליו, היה מפרט כל מאורע בחייו, על כל פרט ופרט היה מסתכל כעל זכות גדולה, והיה נותן שבח והודיה על החסד הגדול שעשה עמו הקב"ה.

לאחר שגמר לשבח את פרשת חייו הפרטיים, התחיל לדבר בזכותם של כלל ישראל, וכאן שינה לא רק את סגנון דבריו, כי אם גם את קולו; הוא הפסיק להיות המודה והמתודה, והתחיל להיות תובע: "מה נתת לנו? נתת לנו תורה גדולה קדושה ונצחית, הרי היא היתה תורה חתומה וסתומה, ומה עשינו עבורך? פתחנו את התורה, נתנו לך את הנביאים, את חכמי התלמוד, את גאוני התורה, קשרנו כתרים לתורה שבעל פה, ומה קיבלנו עבור זה? צרות רדיפות והריגות, ואנו לא התכוננו לכל זאת, בכל ארצות פזורינו לקחנו את התורה עמנו, הצלנוה מיד אויבנו ועד היום היא נישאת בידינו - אנו מחזיקים בה בחזקה".

עד כאן היה החשבון, ומכאן ואילך התחיל לתבוע את החוב:

"במה זמן עוד נחכה? עד מתי? הרי אנו כבר כולנו שבורים כחרס הנשבר, הבט והתבונן. אם עוד תמצא לב יהודי אחד שלם". לפתע החל להזעיק לעזרה את צדיקי הדור שהלכו למנוחת עולמים. "איכם" - היה צועק - "למה אתם מחשיים? הרי אתם צריכים להיות התובעים עבורנו, נשמות קדושות, וכי כבר שכחתם הכל?" וכך היה נוהג מידי לילה בלילה, וכשהאיר המזרח, היה שב ללימודו ומחכה לרגליו של משיח, מתוך אמונה ובטחון שהחוב ישולם.

בשנת תר"ץ, ערב שנת השמיטה, בחרה קהילת קרלין - פינסק המעטירה, ברבי מאיר קרליץ, כממלא מקומו של גאון הדור - רבי דוד פרידמן, ושיגרה אליו כתב רבנות, שנחתם על ידי מאות יהודי העיר, ובראשם רבי אברהם אלימלך פרלוב, האדמו"ר מסטולין - קרלין.

בא רבי מאיר לראדיון, כדי לשאול בעצת החפץ חיים, אם יקבל את המשרה. בתחילה התנגד החפץ חיים לכך, כי רחוקה קרלין מוילנא, וליהודי כרבי מאיר אסור לפרוש מכלל ישראל. פרישתו ממחיצת רבי חיים עוזר ופעולותיו, כפרישה מכלל ישראל.

אולם לאחר שפרנסי הקהילה נחפזו גם הם לראדיון והתחננו לפניו שיסכים להכתרה, הרהר החפץ חיים ואמר: ענין גורלי כזה אי אפשר להכריע בו לבדי, צריך להימלך בדעת גדולים. ומכיון שקרבה שנת השבע, שנת השמיטה, ועוד מעט יבוא המשיח, כדברי חז"ל "במוצאי שביעית בן דוד בא", ואליהו הנביא יבוא לפני כן לבשרו - אין זה הגון שמישהו אחר יפסוק בדבר, בידענו שתוך זמן קצר הוא בא, מוטב נחכה לו ונשאיר עבורו את ההכרעה!

אחד הנוכחים באותו מעמד, חי"ך קלילות. כאשר הבחין בזאת החפץ חיים, תפסו בשרוולו ואמר: מר מסתפק בדבר? אצלי הוא בחזקת ודאי!

הילולא דצדיקיא

הערכתו והערצתו של הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א לגדולי האומה, באה לידי ביטוי עז בימי ההילולה של התנאים הקדושים רבי שמעון בר יוחאי ורבי מאיר בעל הנס זיע"א, ובימי ההילולה של אבותיו הקדושים רבי חיים פינטו הגדול, ורבי חיים פינטו הקטן זיע"א. אז היה מנהגו לקיים סעודות גדולות, ובמהלכם היה מחזק את קהל המשתתפים באמונה טהורה וביראת שמים, במעשיות הצדיקים ונפלאותיהם ובהם היה נוסך בכל שומעיו רוח של קדושה וטהרה.

זכות אבותיו הקדושים היתה כערך רוחני גבוה בעיניו של הצדיק רבי משה אהרן זיע"א, לזכות זו היתה השפעה רבה לכוח ברכתיו שבהם היה מברך את כל המשחרים לפתחו. כל מי שזכה לבוא במחיצתו, היה מתברך "בזכות כוח קדושתם של אבותי הצדיקים".

ברוח דברים אלו, כתב רבי משה אהרן זיע"א באחד מספריו, סגולה מיוחדת:

כל מי שיניח בביתו את הספר "שנות חיים" (בו מסופר אודות אבותיו הקדושים, הנהגותיהם בקודש ונפלאותיהם) יהיה נשמר ויצליח בכל דרכיו ומעשי ידיו, בבחינת "וצדיק באמונתו יחיה".

בספר "שנות חיים", אנו למדים הרבה על כוחם של הצדיקים, בחייהם ולאחר פטירתם. כפי שאמרו חז"ל "גדולים צדיקים במיתן יותר מבחייהם".

רבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. א'הוב ל'מעלה ו'נחמד ל'מטה (שזהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק לשיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאווי ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בה' יתברך. הפסוק "השלך על ה' יבך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא. תמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה רבי משה אהרן זיע"א עושה על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להיכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עיניו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לעצה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית 'מי שברך', עד שהמתין לשמוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העיניים. כידוע מהספרים הקדושים שעיקר קדושתו וטהרתו של האדם - היא מהעיניים. מי ששומר על עיניו לבל יכשלו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העיניים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף כשנכנס אצלו הרבנית מזל שתחי' לאורך ימים טובים, לא הכיר בה!

בס"ד

הילולא דצדיקיא

במלאת ל"ג שנים לפטירתו של
האי סבא קדישא, חסידא ופרישא, המנורה הטהורה,
עמוד צלותהון דישראל

**מורנו ורבנו הצדיק
רבי משה אהרן פינטו זיע"א**

עליה לציון ברוב עם
ביום רביעי בלילה וביום חמישי ה' אלול ה'תשע"ח
בבית העלמין "אטדוד"

יהי רצון שתהא טעה זו שעת רחמים ועת רצון
בה תעלה תשובתינו לפני כסא הכבוד
יתקבלו תפילותנו ומשאלות לבנו לטובה וברכה
ויפקדנו בורא עולם בשנת גאולה וישועה, חסד ורחמים
אמן. כן יהי רצון.